

Ал. Филиповъ

А. С. Пушкинъ

Въ началото на тая година рускиятъ народъ, славянството и цѣла образована Европа почете паметъта на Пушкина, по случай сто години отъ неговата смъртъ. И тая обща почитъ на цѣлия културенъ свѣтъ е напълно заслужена, защото *Пушкинъ* е не само най-великиятъ руски поетъ, но и единъ отъ малцината най-голъми поети на всички времена и народи.

Александъръ Сергеевичъ Пушкинъ се е родилъ на 26 май 1799 г. въ Москва. Той е синъ на видно дворянско семейство. По баща Пушкинъ произлиза отъ старъ, известенъ съ заслугитъ си боярски родъ. А по майка поетътъ е правнукъ на прочутия „арапъ на Петра Велики“ — на потомъка на абисински расъ, Абрамъ Ханибалъ. Отъ своя африкански прадѣдо Пушкинъ е наследилъ външността си — чернитъ си кждрави коси, южно лице съ дебели бърни, буйно въображение и пламененъ характеръ. А отъ прадѣдитъ си руси той наследилъ благородството на своя духъ.

Въ най-раннитъ си години малкиятъ Александъръ билъ възпитаванъ у дома си отъ учители французи, отъ които научилъ отлично френския езикъ. Но най-дълбоко впечатление въ неговата детска душа оставила дойката му Арина Радионова, която закърмила бждещия поетъ съ рускитъ народни приказки и пѣсни. И по-сетне върху тая основа Пушкинъ гради своята поезия.

Вече дванадесетъ годишенъ, Пушкинъ постъпва въ Царско-селскиятъ лицей—училище за благородни юноши, гдето добива хубаво образование. И още тамъ мла-